

The book cover features a complex, abstract pattern of organic, branching forms in shades of blue, teal, and orange, set against a dark background. Overlaid on this pattern are several white, thin lines that form a series of overlapping triangles and polygons, creating a geometric structure. The overall aesthetic is modern and artistic.

Anna
Saavedra

Lid nomádů

VYŠEHRAĐ

Lid nomádů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.ivysehrad.cz

www.albatrosmedia.cz

Anna Saavedra

Lid nomádů – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Anna
Saavedra

Lid nomádů

Anna
Saavedra

Lid nomádů

VYŠEHRA D

Kniha vychází s přispěním Ministerstva kultury ČR

© Anna Saavedra, 2023

Illustrations © Romana Horáková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7601-848-8

ISBN e-knihy 978-80-7601-888-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7601-889-1 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7601-890-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

*On svým andělům vydal o tobě příkaz,
aby tě chránili na všech tvých cestách.*

Žalm 91:11

*Věnováno Elmarovi, Matouši Janovi,
Tomovi, mým rodičům a kamarádům,
které jsem potkala na cestě.*

Lid nomádů

Pokojská je jako Hospodin. Ví o lidech všechno. Na které polovině postele i v jaké poloze spí, co berou za léky, jak se myjí, oblékají, co je trápí, koho milují, co se snaží ukázat a co chtějí skrýt. Oblečení, čisté i špinavé, spodní prádlo, knihy na nočním stolku, účtenky a zbytky jídel vyhozené v koši. Kosmetika ošetřující všechny neblahé nedokonalosti kůže, první známky stárnutí i definitivní vládu času nad smrtelností těla. Zbytky vlasů a ochlupení v koupelně, nevidomé kontaktní čočky, zvadlá křídla kabátků od pyžama, pár kapek parfému na prostěradle.

Pokojská, tak jako Hospodin, ví také všechno o lidské lásce. O náhodných setkáních, tajnosnubných nevěrách, romantických víkendech v cizím městě, o právu první noci, o dvojicích a trojicích rozmanitých pohlaví i erotických zvyků, o skrytých homosexuálech, divokých lesbičkách, zdvořilých starcích a nestoudných dívenkách, o manželstvích po dvaceti či třiceti letech, kdy prostěradla už navždy zůstanou neposkvrněna prostou něhou lidské šťávy. Ale jsou tu

i noci a dny lásky divoké, proradné, lásky za peníze, lásky bez soucitu, surové, perverzní, pravdivé a skvělé, plné zlámaných rudých nehtů, které pak leží kolem postelí jako opadané okvětní plátky neznámé květiny. Jsou tu noci křiku, sprostých lichotek vyslovovaných beze studu do nehybného vzduchu, protože nikdo neví, kdo je za zdí, protože je to setkání dvou neznámých na ostrovech svobody, daleko od ostnatých drátů střežících všednost, spolehlivost, bankovní konta a rodinné hodnoty. Jsou tu noci dusné, kdy se čeká na déšť, na přijímací zkoušky, na obhajobu před komisí či soudem, na pracovní pohovor či důležitý mítink nad grafy předpokládaného růstu akcií, noci před mezinárodní konferencí stomatologické komory, noci, kdy se pláče, pije, zvrací, lituje, noci, které skryjí, očistí, nechají v tichosti nebo křiku vyhřeznout to nejhorší a nejčernější. A ráno se odchází před úsvitem, aby člověk minul svůj vlastní stín.

Pokojská, tak jako Hospodin, to vše chápe a odpouští. Dobré lidi odměňuje a zlé trestá neviditelnými úkony. Těm, které lituje, pečlivě stele, přidá polštář navíc, vymění propocené prostěradlo, z kartáče vybere vlasy, poskládá kosmetiku na poličku v koupelně podle barvy a velikosti, postará se, aby vše bylo voňavé, hladké a jiskrně chladné. Přidá župánek, froté papuče, hřebínek, koupací čepičku z igelitu. Vymění mýdlo. Poskládá toaletní papír do geometrické pagody a rožek toho právě používaného zahne podle pravítka do nádherné špičky, aby nepřipomínal neslavný účel,

ke kterému byl stvořen. Z ručníků poskládá labutě, něžné a běloskvoucí.

Ale jako Hospodin, všemohoucí, dětinský a zlomyslný, dovede také trápit a činit rozličná příkoří. Pod polštář schová cizí chlup, takzvaný chlup na uvítanou. Povlakem na polštář utře záchodovou mísu a pak s ním vyleští skleničky na šampaňské. Vizitky s telefonními čísly důležitých pracovních partnerů zmizí v útrobách jejího vysavače. Ucpe všechny odpady. Jediným pohybem ruky vyřadí z provozu klimatizaci, odkloní televizní signál a vyprázdní lákavý obsah minibaru. Páchnoucí ručníky nechá ležet na podlaze v koupelně jako uhnívající kachničky na břehu mělkeho rybníčku. Pomíchá papíry zítřejší přednášky či prezentace v deskách. Upatlá brýle. Vykouzlí díru na punčochách a ponožkách, těch jediných, co máte s sebou. Záclony nechá nasáknout kouřem nebo přepáleným tukem, zatímco všechno ostatní oblečení postříká notnou dávkou univerzální voňavky značky Laciný Východ. Prezervativy hodí za čelo postele, která nejde odsunout. Pak se promění v obřího švába a v temných spárách zdí triumfálně svítí její zlomyslná očka na začátek či konec vašeho opravdu zpacaného dne.

Pokojská, jako každý Hospodin, má svůj lid. Lid nomádů neklidně se pohybující po zemské ploše sem a tam. Lidé, zástupy, co mizejí hned ráno a vracejí se až večer. Věk, národnost, pohlaví, to všechno je lhospojné. Teď jsou jediným lidem, jediným kmenem,

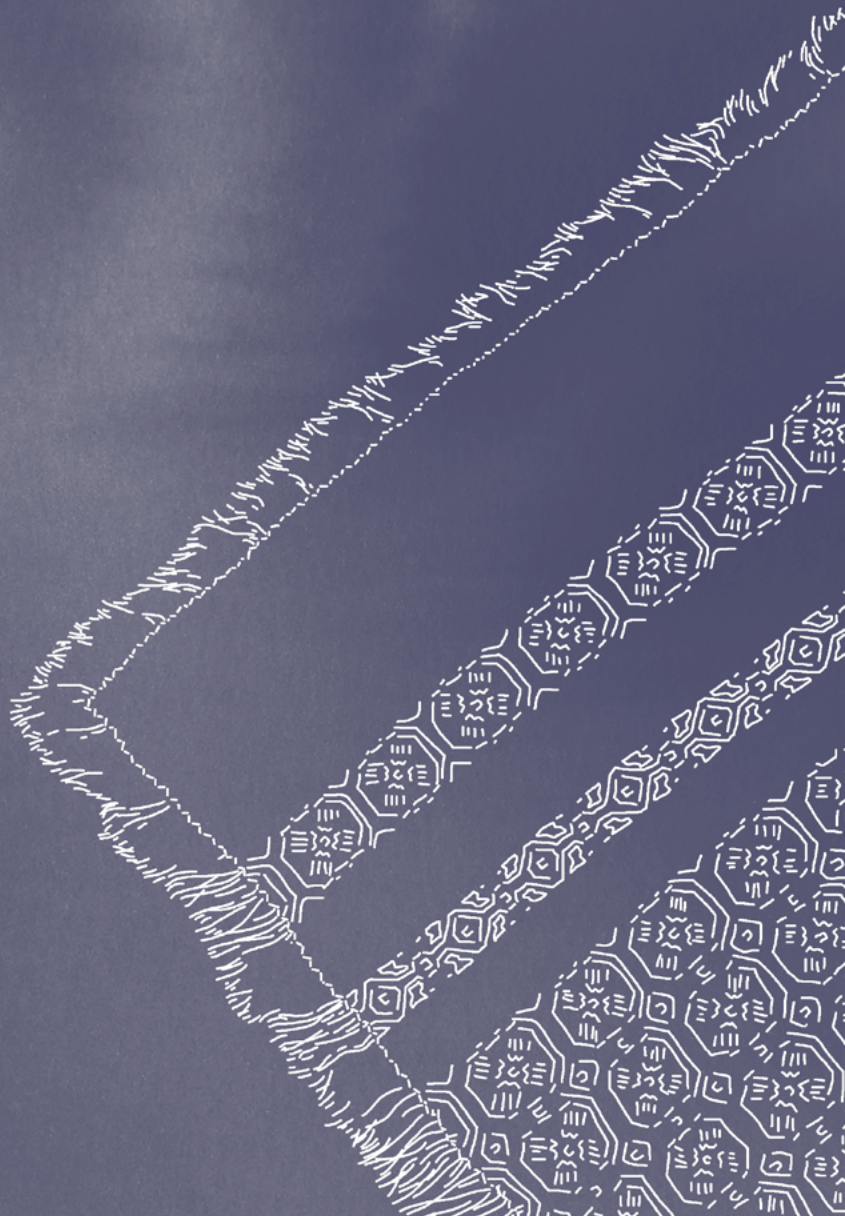
který má své rituály a zvyklosti. Namísto jména a tváře tu po nich zůstává pravda o nich samých, v těchto stěnách, v těch pokojích, dočasných ulitách, skrýších, útočištích, s iluzí absolutní anonymity nebo tak zvaného soukromí. Kdo vládne dnům na cestě, daleko od domova, daleko od všeho, čím jsou a na co jsou zvyklí? Jsou vydáni na pospas zpožděným leteckým linkám, dopravním zácpám, výpadkům signálu, nefungujícím kreditním kartám, nečekaným výkyvům klimatu, horku, plískanicím, uragánům, kulturním nedorozuměním, schválnostem špatně napsaných turistických průvodců, falešným taxikářům, směnárníkům, barům v nížinách s vysokohorskou přírážkou, lékárnám, v nichž se nelze s nikým domluvit, zamčeným veřejným toaletám, provizorním nádražím, výlukám, uzavírkám, neochotě či úplné absenci anglicky mluvícího personálu.

Přicházejí sem v zástupech, s kufry, nadšení, unavení, nervózní, nejistí, vyděšení.

Má-li dotyčný někde domov, jak vzdálený mu v tuto chvíli je. Na tomto místě a v tomto čase jako by se opět a na chvíli stal nikým. Děsivá závrať z nebytí se snoubí s pocitem dětinské radosti z této nečekaně nabyté volnosti. Tato radost však skončí po následné bujaré pitce a loupežném přepadení v nočních ulicích neznámého města. Vykloněn do polohy existenciální tísně, odsouzený ke svobodě žít pouze od nádechu k nádechu, zapslouchal ses, nomáde, nyní po mnoha letech do tlukotu svého vlastního srdce. Nikým nejsi, nic

nemáš. Bezbranný a slabý stojíš před boží tváří. A právě takového tě chce mít tvůj Hospodin.

Říká se, že poslední budou prvními. A je to pravda. Ta poslední, co umývá záchody, ví o lidské povaze a podstatě všechno. A tak i vy, až budete zase na cestě, daleko od všeho, co jste dosud poznali, pamatujte. Bojte se Hospodina a dejte mu spropitné. Dolar nebo dva. Na stůl. Na polštář. Sbalte pečlivě všechny svoje věci. Jděte až na konec hotelové chodby k výtahu a neotáčejte se. Stojí tam a čeká, v zástěře, s vozíkem plným povlečení a čisticích prostředků a sleduje vás. Jediná bytost na nebi i na zemi, která o vás ví všechno.

Hotel na bažinách

„Od té doby, co umřela Iveta Bartošová, to s českým šoubyznysem jde do hajzlu,“ říká melancholicky Mirka a otírá si zpoceně čelo. Uklízíme zrovna podkrovní pokoj pod písmenem O velkého neonového nápisu HOTEL. Nejstarší hotel ve městě, hned naproti nádraží.

Tohle město postavili na bažinách. Proto se tu věky věků všechno propadá dolů. „Víš Bůh, proč sem vůbec někdo jezdí na dovolenou. Já bych sem nejela ani za zlatý prase,“ říká Mirka. Je podzim a v paprscích jasného slunce, které svítí střešním oknem do pokoje, víří smítka prachu. Mám tuhle práci ráda. Stala se mi náhodou, tak jako většina věcí v životě, kterým procházím jako pozorovatel. Nikdo se mě na nic neptá. A nikdo o mně neví nic, dokud se nezeptá. Dívám se a poslouchám. Zapisuju to všechno na neviditelném psacím stroji. Když máte čerstvě po vysoké, a navíc umělecké škole, dělat pokojskou není zrovna výhra. Ale námět to je. Navíc mě uklidňují ty dlouhé a liduprázdné hotelové chodby. Většinou tu totiž máme

zájezdy a ty hromadně odcházejí už v půl osmé ráno na snídani a pak courají po městě a po památkách a v hotelu je krásně ticho a klid.

Ty zájezdy, to jsou buď Rusové, nebo Korejci. Obojí Mirka nesnáší. Korejcům říká *tamani* nebo *žluťáci* a nenávidí je, protože vždycky vytopí koupelny a použitý toaletní papír nesplochují do záchodu, ale házejí ho do koše. Ale na druhou stranu po sobě nechávají dolary, na polštáři nebo na nočním stolku, což je uspokojivá satisfakce. Pak jsou tu Rusové, kterým Mirka říká *Rusáci*, *kozáci* nebo *Ivani*. Ti nenechávají nic. Ani dolar. A vozí si s sebou spousty jídla. Na ebenových stolcích se zlatým kování mají rozložené sklenice se zavařeným masem, špalky uzeného, vodku a lovecké salámy, okurky. A další vodku. Taky velké nože s vyřezávanou rukojetí. Představuju si je jako zabijáky, divoké lovce z tajgy. Když se opijí, zvracejí pak přímo do postelí, které jsou ráno do té míry zeblité, že je musíme převlékat v gumových rukavicích. Inu, prácička. Mirka má skoro radši ty Korejce s dolarama, Rusů je jí spíš líto kvůli těm jejich atavistickým instinktům vozit si všude s sebou jídlo, kterého je tam u nich ve stepi asi stále ještě nedostatek. Specifickou sortou *Rusáků* jsou pak *Pornorusáci*, ti nejezdí se zájezdama, ale v párech. Jsou hrozně nafoukaní, nějaká zlatá mládež z Moskvy asi. Na pokojích prakticky nonstop souloží, až z toho má chudák Mirka osypky. Nejradši máme samozřejmě Němce, tedy *Němčoury* neboli *skopčáky*, kteří si po sobě uklízejí sami. To si pak zalezeme do našeho

kanclíku s okýnkem do světlíku, pijeme laciný kafe, občas dáme echo a staví se i Angelika z patra pod námi.

Angelika je žena, která ví. Na hlavě červenou trvalou, tenké nožičky v leopardích legínách a mohutná ramena a ňadra, takže postavou připomíná slunečník nebo hříbek. Nehty má vždycky udělaný, protože pěkný nehty, to je nebeská mana všech chudejch ženskejch. Angelika je prostě pravá dáma. I když má v ruce hadr a leští hajzlíky. Taky se jediná otevřeně postavila proti, když přišel ponožkovéj zákon. To byla zákeřná zrada, kterou vymyslel ředitel hotelu, což je bývalej policajt, měšťák, ne od státních – jak nezapomene zdůraznit Mirka. Tenhle hotel vlastní Ali, Arab, kterej dal svoji jedinou dceru tomuhle panáčkoví a udělal ze zeťáka ředitele hotelu, i když zeťák tomu prd rozumí, dodává Angelika. Ředitel nás chodí špehovat na kužárnu. Tam my se scházíme, holky ze všech pater, místo oběda. A kecáme. Celou půlhodinu, což je nádherný. Když se ozvou na schodišti nad námi kroky, ztichneme jako pěny a jen dýmíme, a už je tu ředitel a na sobě má zase modrej oblek. „On nosí vždycky modrý obleky, asi se mu stejská po tý policajtský uniformě,“ říká Mirka. Pozdravíme a všechny pak koukáme do země, protože co bysme my, obyčejný pokojský, asi tak panu řediteli říkaly. A ředitel taky nic neříká, kouká do země, a jak tak kouká, všimne si, že jsme v pantoflích naboso.

Na druhý den přišla paní vedoucí, svatá Františka, nejhodnější ženská pod sluncem, a povídá: „Holky,